

νενηκοστού δευτέρου Γοτέβα (1186 μ. Χ.), αναγκασθέντος νά υποταγῆ εἰς τόν σούγουν, οἱ μικάδοι ἐβασίλευσαν ὡς ἀνώτατοι πολιτικοὶ καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἀρχηγοὶ ἐπὶ δεκαοκτῶ ἐκκτονταετηρίδας καὶ ἡμισίαν. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ στρατιωτικὸς χαρακτῆρ ἐνέδωκε βαθμυκῶν εἰς τὸν ἱερατικόν, καὶ οὕτω ἡ πολεμικὴ ἐξουσία μετέβη εἰς τοὺς μεγάλους ἀξιώματικούς τοὺς καλουμένους σούγουν, οἵτινες ἐσφετερίσθησαν μετὰ μικρὸν καὶ τὴν πολιτικὴν, ἕως οὗ ὁ στρατηγὸς Μινα-μονότο-γνόρι-κόμο, κατέβαλε τὸν μικάδον ἐντελῶς. Καὶ ἀφῆκεν αὐτῷ μὲν τὸν τίτλον τοῦ αὐτοκράτορος καὶ εὐάριθμὰ τινα ἐκκλησιαστικὰ προνόμια, συνεχέντρωσε δὲ εἰς τὰς ἰδίας χεῖρας ὅλην τὴν ἐξουσίαν καὶ τοὶ τμήσας ὑποδεέστερον τὸν στρατηγῶν (σούγουν), εἰς ὃν προσέθετο καὶ τὸν τοῦ τυκούν (μεγάλου ἡγεμόνος.) Ὅθεν τὸ ἐνεστώσ πολιτικὸν σύστημα τῆς Ἰαπωνίας χρονολογίας ἀπὸ τοῦ 1186 ἔτους.

Ὁ μικάδος ζῆ λοιπὸν μακρὰν ὄλων τῶν ἐπιγείων συμπερόντων, δώδεκα μὲν ἔχων γυναῖκας, μέγαν δὲ ἀριθμὸν ὑπηρετῶν. Ἐνίοτε δὲ ἐπισκέπτεται αὐτὸν ὁ σούγουν.

Ὁ δὲ σούγουν κατοικεῖ εἰς Γέδον, καὶ κατὰ τὸ Ἰαπωνικὸν τυπικὸν εἰς ὀλιγίστους μόνον ἐκ τῶν ἐγκριτοτέρων γίνεται προσιτός· τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ εἶναι διαδοχικόν· εἶδὲ καὶ στερεῖται τέκνων, ὁ διάδοχος ἐκλέγεται μετὰ τῶν ἡγεμονικῶν οἰκογενειῶν. Ἡ ἐξουσία τοῦ σούγουν κατῆντησε σήμερον μικρὰ, διότι ὅλη σχεδὸν μετέβη εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας, τὸ ὁποῖον διοικεῖ πράγματι τὴν ἐπικράτειαν. Σήκειται δὲ τοῦτο ἐκ πάντε ἀριστοκρατῶν ἐκλεγομένων ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τυκούν μετὰ τῶν βαμίας ἢ τοῦ τῶν ἀνωτάτων ἡγεμονοπαίδων. Ἐκαστος αὐτῶν προεδρεύει ἐνὸς τμήματος, ἔχουσι δὲ πᾶσαν τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν πραγμάτων. Ὅκτὼ ἄλλοι μεγιστᾶνες συγκροτοῦσιν ἕτερον συμβούλιον, ὑποδεέστερον τοῦ πρώτου, ἀσχολούμενον εἰς ὑποθέσεις κατωτέρας. Κατὰ ἔθνη τὴν Ἰαπωνικὴν συνήθειαν, πάντες οἱ δημόσιοι λειτουργοὶ, μηδὲ τοῦ μικάδου καὶ τοῦ σούγουν ἐξαιρουμένων, παραφυλάσσονται ὡς καὶ οἱ ἐλάχιστοι τῶν πολιτῶν ὑπὸ κατασκόπων. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ὁ εἰς ἐξελέγχει τὸν ἄλλον, ἡ κυβερνήσις μανθάνει ἐντὸς ὀλίγου καὶ τὰ παραμικρότερα ἐκ τῶν ἐκθέσεων τῶν κατασκόπων. Τὸ Συμβούλιον ὀνομάζει τοὺς διοικητὰς καὶ τοὺς γραμματεῖς τῶν ἐπαρχιῶν, συνεχεῖς δὲ εἶναι αἱ μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀριστοκρατίας ἐριδες. Σήμερον μάλιστα αὗται ἐκορυφώθησαν, διότι οἱ μεγιστᾶνες ἀποκρούουσι τοὺς ξένους πολὺ πλέον τῆς κυβερνήσεως. Οἱ ἐξ αἵματος ἡγεμονοπαῖδες ἀπολαύουσι μεγίστης ἰσχύος, καὶ τρεῖς ἐξ αὐτῶν χρησιμεύουσιν ἐν περιπτώσει διαφωνίας ἀντὶ διαιτητῶν μετὰ τὸν τυκούν καὶ συμβούλιον. Καὶ ἐὰν μὲν ἀποδοκιμάσῃ τὸν τυκούν, οὕτως οὗτος νά παραιτηθῆ ἀμέσως, ἐὰν δὲ τὸ συμβούλιον, τὰ πάντα αὐτοῦ μέλη προσκαλοῦνται ν' αὐτοκτονηθῶσιν.

Ἡ καταφρόνησις τῆς ζωῆς εἶναι γενικὴ παρὰ τοῖς Ἰαπονοῖς. Τοιαύτην δὲ ἔχουσι ἀνδρίαν, ὥστε ἐν ὥρᾳ

πολέμου δὲν ὑποχωροῦσιν εἰς οὐδένα κίνδυνον. Σίγηθες δὲ εἶναι τὸ νά γίνωνται αὐτόχειρες σχίζοντες τὴν κοιλίαν αὐτῶν, εἴτε διότι ἐδόθη αὐτοῖς ἀπλῆ διαταγή, εἴτε διότι ἤρισαν πρὸς ἀλλήλους, εἴτε μετανοοῦντες διὰ μικρὰν καὶ ἐπουσιώδη παρεκτροπὴν, εἴτε καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλοτε ἐλαχίστην καὶ γελοῖαν αἰτίαν.

Ἐκαστος δημόσιος λειτουργὸς φέρει δύο ξίφη, ἐξ ὧν μεταχειρίζεται τὸ ἐν διὰ τὰς αἱματηρὰς ταύτας θυσίας, αἵτινες ὀνομάζονται *καρακίρι*. Τὸ ὀξύτατον τοῦτο ὄπλον, μακρὸν περὶ τοὺς δέκα δακτύλους, σχίζει τὴν κοιλίαν τοῦ Ἰαπωνοῦ. Λέγεται ὅμως ὅτι τὸ ἀπάνθρωπον τοῦτο ἔθος ἐμετριάσθη ἐπ' ἐσχάτων, καὶ ὅτι ἐνῶ ὁ σίδηρος ἐγγίζει τὴν κοιλίαν, φίλος τις ἰστάμενος παρὰ τὸν τραυματιᾶν κόπτει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΓΑΛΑΤΙΚΩΝ Α΄.

(Τέλος ἴδε φυλλάδ. 275, 276 καὶ 277.)

—οοο—

Καὶ ἄλλοι βασιλεῖς τε καὶ πόλεις εἶχον αὐτοῖς μισθοφόρους (1). Οἱ Γαλάται εἴτε περιπλανώμενοι εἴτε μισθοφοροῦντες ἦσαν ἄπιστοι, καὶ αὐτοῖς τοῖς μισθουμένοις διέπραττον τὰ αἰσχίστα, ὡς δ' εἰπεῖν, κατέστησαν ὁ τρόμος καὶ ἡ μάλιστα τῶν ἐθνῶν. Προσέβαλον τὴν Ἡράκλειαν τοῦ Πόντου· διότι εἰ κατοικοὶ αὐτῆς, βοηθοῦντες τοὺς Βιθυνοὺς κατὰ τοῦ Ζιλία, ἤριστευσον· λεηλατήσαντες δὲ τὴν χώραν καὶ λείας ἐμφορθέντες, οἴκαδε ἀνεχώρησαν (2)· ἐπέπεσαν δὲ καὶ πάλιν κατ' αὐτῶν βοηθητῶντων τῷ Μ. Θρυδάτῃ, βασιλεύοντος Βιθυνῶν Προυσίῳ, ἀλλὰ κακῶς ἀππλλάγησαν (3). Ἐπέδραμον δὲ καὶ Μιθρυδάτην τὸν Ἀρισβαρζάνου βασιλέα τοῦ Πόντου (4)· λειφθέντες φρουροὶ ὑπὸ Πύρρου τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Αἰγῶν, ἀνώρυξαν τοὺς τάφους τῶν Βασιλέων καὶ ἐσύλησαν τὰ χρήματα.

Οἱ Ἰππεῖοι ἐν Φοινίκῃ τῆς ἐν Ἠπείρῳ εἶχον αὐτοῖς φρουροὺς (5)· ἐθεωροῦντο δὲ ἐν γένει βδελυροί, στυγεροὶ καὶ ἄπιστοι (6). Ἐπειδὴ δὲ πανταχοῦ τῆς Ἀσίας τὰς ἐπιδρομὰς καὶ κακώσεις ἐξηκολούθουν, Ἄτταλος ὁ Α΄ βασιλεὺς τῆς Περγάμου, μὴ ἀνεχόμενος τὴν δόξωσιν τῆς χώρας, ἐπολέμησε πρὸς αὐτοὺς, καὶ αὐτὸς μὲν περιφανῆ νίκην ἔλαβε, τοὺς δὲ Γαλάτας περιώρισεν ἐν τῇ ὑπὸ Νικομήδους παραχωρηθείσῃ αὐτοῖς χώρᾳ. Πρῶτος τε ἐγένετο,

(1) Just. XXVII.

(2) Μέμν. περ. Φωτ. ΚΖ΄.

(3) Αὐτόθι Α΄.

(4) Αὐτόθι ΚΕ΄.

(5) Πολδ. Β΄. 5.

(6) Πολδ. Β. 7.

ὄν ἴσμεν, καὶ φόρον αὐτοῖς οὐκ ἐτέλεσεν (1). Ὅτε κατὰ Ἀττάλου Α' ἐκτείνοντο, τὰς κατὰ τὴν Μ. Ἀσίαν κτήσεις ἐστράτευσεν Ἀχαιοὶς ὁ Σελεύκου τοῦ Κεραινοῦ ἐξάδελφος, οἱ ὑπὸ τὸν Ἀττάλον ἐκ Θράκης προσκληθέντες μισθοφόροι Γαλάται, Τεκτόσαγες, ἐγκατέλιπον αὐτὴν ἔνεκα ἐπισυμμάσης ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου (2). Ὁ Ἀττάλος τότε μείνας ἀβοήθητος ἀπέφηκε τοὺς προκατειλημμένους τόπους, τοὺς δὲ Γαλάταις ἐγκατέστησε παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον. Οὗτοι ὁμοῦς ἀντὶ τοῦ ἠουχάζειν ἐπόρθουν μετα πολλῆς ἀσελγείας τὰς ἑλλησποντικὰς πόλεις, καὶ ἐπολιόρκουν τοὺς Ἰλίες. Οἱ κατοικοῦντες ὁμοῦς τὴν Ἀλεξάνδρειαν Τρωάδα ἐξεληθόντες κατ' αὐτῶν διέλυσαν τὴν πολιορκίαν καὶ ἐξέβαλον αὐτοὺς πᾶσαι τῆς Τρωάδος. Οἱ Γαλάται κατέλαβον τότε τὴν Ἀρισθην πόλιν παρὰ τῆ Ἀδύδου, καὶ ἐπολέμουν ταῖς πέριξ πόλεις. Ἐξῆλθε τότε κατ' αὐτῶν μὴ ἀνεχόμενος τὴν ἀσελγίαν Προνίας ὁ Α' βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας, ἐνίκησεν αὐτοὺς, καὶ τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τὰς δὲ γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα ἔδιδόν κατασφάζε, καὶ τὴν ἀποσκευὴν παρέδωκεν εἰς διαρπαγὴν, λυσάμενος οὕτω παντὸς φόβου τοὺς ἑλλησποντίους (3).

Ἐπ' αὐτῶν ἤδη εἰς τοὺς ἐν Γαλατίᾳ ἢ Γαλλογραικίᾳ ἐγκαταστάντας Γαλάταις. Ἡ χώρα αὕτη ἔκειτο πρὸς Μ. μὲν τῆς Παφλαγονίας καὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, Ὀρμενίου, τοῦ Γαλατικοῦ, πρὸς Δ. τοῦ Πόντου, πρὸς Α. τῆς μεγάλης Φρυγίας, ἧς μέρος ἦν πρότερον, πρὸς Β. τῆς Λυκαονίας καὶ Καππαδοκίας, διαρρέομένη ὑπὸ τῶν ποταμῶν, Ἄλυσ, ἐν μέσῳ, Σαγγαρίου πρὸς δυσμὰς καὶ Σκόλακος πρὸς ἀνατολὰς (4). Οἱ Γαλάται οὗτοι διαιροῦντο εἰς τρία ἔθνη ὁμόγλωσσα καὶ κατ' οὐδὲν ἐξῆλλαγμένα, Τρόκιμοι, Τολιστοβογίους, καὶ Τεκτόσαγας, ὧν τὰ μὲν δύο ἦσαν ἐπίσημα τῶν ἰδίων ἡγεμόνων, τὸ δὲ τρίτον ἐκαλεῖτο ἐκ τοῦ ἐν τῇ κυρίως Γαλατίᾳ (Κελτικῇ) ἔθνους τῶν Τεκτοσάγων (5). Κατόικουν δὲ οἱ μὲν Τρόκιμοι πρὸς Πόντον καὶ Καππαδοκίαν, φρούρια δὲ ἐν αὐτῇ ἦσαν ἡ Ταβία, τὸ Μιθριδάτιον καὶ ἡ Λαγάδα. Ἐφ' ἐξῆς δὲ ἐν μέσῳ οἱ Τεκτόσαγες φρούριον ἔχοντες Ἀγκυραῖ. Ἐἴτα Τολιστοβογιοὶ Βιθυνοῖς ὁμοιοί, φρούριον ἔχοντες Βιθύκιον, ἐνθα ἦδρευσεν Ἀπίστερος ὁ βασιλεὺς καὶ Πηϊός, ἐνθα ἦν τὸ Γαζοφυλάκιον. Πόλεις δὲ ἕτεραι ἐν αὐτῷ μνημονεύονται Πισσινοῦς ὑπὸ τὸ ὄρος Δίνδυμον ὑπὸ τοῖς Τολιστοβογίοις, ἐμπορεῖον μέγιστον, ἐνθα ἦν καὶ ναὸς περιώνυμος τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἧτις ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς Ἀγδιστις (6). Αἱ δὲ παλαιαὶ πό-

λεις τῶν βασιλείων τῶν Φρυγῶν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Γεωγράφου, εἶχον καταστήσει κῶμοι οὐχὶ λόγου ἄξια, ὡς τὸ Γόρδιον καὶ Γοβειοῦς καὶ ἄλλαι (1). Ἐκαστον τῶν τριῶν τούτων ἔθνων διηρέτο εἰς τέσσαρας μερίδας Τετραρχίας καλουμένας, ὧν προϊστάτο εἰς Τετράρχης· εἶχον δὲ καὶ ἓνα δικαστήν, εἴτα στρατοφύλακα ἢ στρατηγόν, δύο ὑποστρατοφύλακας, τοὺς πάντας ὑπὸ τὸν Τετράρχην· ὥστε οἱ πάντες διήρηντο εἰς δώδεκα τετραρχίας. Οὗτοι δὲ εἶχον πάλιν κοινὸν σύνδεσμον, συνεκρότου βουλὴν ἐκ τριακοσίων ἀνδρῶν ἐν τῷ Δρυναίμετρῳ (ἐντὸς δάσους δρυῶν), δικάζουσαν ἐπὶ τὴν προεδρείαν τοῦ Τετράρχου περὶ τῶν φονικῶν μόνον. Ἡ πολιτικὴ αὐτῶν διάταξις κατ' ἀρχὰς τοιαύτη ἦν, ἀριστοκρατικὴ τις ὡς εἰπεῖν (2). Ἐπὶ Στράβωνος εἶχον ἡγεμόνας δύο, εἴτα ἓνα τὸν Διότιον ὑπὸ τοῦ Πομπηίου στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων γενόμενον βασιλέα (30 π. Χ.), ὃν διεδέχθη ὁ Ἀμύντας. Τούτου δὲ θανόντος οἱ Ῥωμαῖοι τῷ 23 π. Χ. ἐποίησαν αὐτὴν, κύριοι ἤδη αὐτῆς ὄντες, Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν, καὶ τοιαύτη ἐμεινε καὶ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων. Ὁ Θεοδόσιος διεῖλεν αὐτὴν εἰς δύο, Γαλατίαν πρώτην (Galatiam primam,) ἧς πρωτεύουσα ἦν ἡ Ἀγκυρα, καὶ Γαλατίαν δευτέραν (Galatiam secundam), ἧς πρωτεύουσα ἡ Πισσινοῦς.

Οὕτω δὲ οἱ Γαλάται τοῦτο μὲν ἐγκαταστάντες ἐν τῇ ἡδὴ περιγραφείσῃ Γαλατίᾳ, τοῦτο δὲ διασπαρμέντες τῆδε κακείσε ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, Θεσσαλίᾳ, Ἠπειρῷ, Θράκῃ, καὶ Μικρῇ Ἀσίᾳ μισθοφοροῦντες, ἀγόντες καὶ φέροντες ἔθνη καὶ χώρας προϊόντο, τοῦ χρόνου διπλῆν ὑπέστησαν τύχην. Οἱ μὲν πλανώμενοι ὡς μισθοφόροι τῶν βασιλείων καὶ πόλεων συνεχωνεύθησαν μετὰ τῶν ἑκασταχοῦ κατοίκων καὶ ἀπεσβέσθησαν, μὴ ἀποτελέσαντες ὡς εἰπεῖν αὐτοτελὲς στοιχεῖον ἐν αἷς ὑπνρέτουں χώραις, οὐδὲ λόγος περὶ αὐτῶν πλέον γίνεται· οἱ δὲ ἐν Γαλατίᾳ ἐγκαταστάντες συνεχωνεύθησαν μὲν καὶ οὗτοι μετὰ τῶν ἐνταῦθα ἑλλήνων ἢ Φρυγῶν καὶ Παφλαγόνων, διὰ καὶ Γαλλογραικοὶ ἐκαλοῦντο· ἅτε ὁμοῦ πολυάριθμοι κατακτιηταί, λαοὶ ἀτίθαστος καὶ βάρβαρος, διετήρησαν ἐπὶ μακρὸν τὴν ἰδίαν γλῶσσαν καὶ τοὶ παραφθειρομένην βαθυκδόν, καὶ τὰ ἔθνη αὐτῶν. Καὶ τοὶ μονιμῶς ἐγκαταστάντες οὐδὲν ἤττον ὁμοῦ ἐξῆκολούθουν τὰς ληστρικὰς ἐπιδρομὰς ἐνοχλοῦντες ἄλλους τε καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς Παργάμου τότε φίλους καὶ συμμάχους τῶν Ῥωμαίων, καὶ τὸ σύστημα τοῦ μισθοφορεῖν παρὰ διαφοραῖς βασιλευσίν. Ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι πολεμοῦντες Ἀντίοχον τὸν μέγαν βασιλέα τῆς Συρίας ἐνίκησαν αὐτὸν ἐν Μαγνησίᾳ (198 π. Χ.) οἱ Γαλάται

(1) Τίτ. Λιβ. XXXVIII Στράβ. ΙΓ', 14. Βελυσίν. IV, 19.

Ἐκτὸς τοῦ Ἀττάλου ἐνίκησεν αὐτοὺς καὶ Ἀντίοχος Α' ὁ Σωτήρ, βασιλεὺς τῆς Συρίας. Ἀππ. Συρ. ΞΕ'. Σημειοῦται δὲ παρὰ τισιν, ὅτι ὁ αὐτὸς Ἀντίοχος ἔπεσε μαχόμενος κατ' αὐτὴν εἰς Ἐρεσον.

(2) Πολ. Ε'. 77, 78.

(3) Πολ. Ε. 111.

(4) Strunger's Atlas antiquus No XV.

(5) Στράβ. Α'. ε. ἐντὶ ΙΒ, 3, Τίτ. Λιβ. XXXVIII, 16.

(6) Ἡ θεὰ αὕτη, ἄλλως Κυβέλη, μήτηρ τῶν θεῶν γῆς ἢ φῶς) ἐκαλεῖτο ἐκ τοῦ ὄρους καὶ Δινδυμνῆ, ὡς ἡ αὕτη καὶ

ἐν Κυβίκῃ Δινδυμνῆ ἐπίσης ἐκαλεῖτο, ὅπου βεβαίως ἐκ Φρυγίας εἰσῆχθη· ἐκ δὲ Κυβίκου καὶ εἰς ἄλλας χώρας τῆς Ἑλλάδος. Schlusser's Weltgeschichte I Band σελ. 232.

(1) Στράβ. ΙΒ'. 3 — Ταῦτας ὁ Στράβων ἀριθμεῖ τὰς πόλεις. Ὅρα δὲ καὶ Μελετίου Γεωγραφ. Τόμος Γ'. κεφ. ΙΕ', καὶ ἀλλαγῶν· ἀλλὰ περὶ αὐτῶν ἐν τοῖς ἐφεξῆς θεῶν μὲν ὁμιλήσει πλατύτερον.

(2) Τὸ πολιτικὸν τοῦτο κατὰ τὸν Schlusser, ἔχει πολλὴν ὁμοιότητα τοῖς Γερμανικοῖς (Gau-Verfassungen, ἧτοι (Norman πολιτεύματα.)

ἀπετέλουν μέρος τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ (1) ἕνεκα δὲ τῶν ἐπιδρομῶν καὶ δρώσεων, ἅς ἰδίως ἐποίησαν εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Ἀττάλου, Εὐμένους φίλου τῶν Ῥωμαίων, οἱ νικηφόροι Ῥωμαῖοι παραχωρήσαντες τῷ Εὐμένει καὶ τοῖς συμμάχοις αὐτῶν Ῥοδίεις τὸ ἀπὸ τοῦ Ἀντιόχου ἀφαιρούμενον μέρος τῆς Ἀσίας, ἐστρέψαν τὰ ὄπλα τὸ ἐπόμενον ἔτος κατὰ τῶν λοιπῶν ἐθνῶν τῆς Ῥώμης, καὶ ἰδίως τῶν Γαλατῶν, χρυζόμενοι τῷ Εὐμένει. Διάδοχος τοῦ Λ. Κορνήλιου Σκιπίωνος τοῦ νικησαντος τὸν Ἀντιόχον (2), ἐστάλη τὸ ἐπόμενον ἔτος εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν ὁ Ὑπάτος Γναῖος Μάλλιος Βύλων (189 π. Χ.), λόγῳ μὲν, ἵνα διατάξῃ μετὰ δέκα συμπρέσβειων τὴν κυριευθεῖσαν χώραν, ἔργῳ δὲ, ὡς αὐτὸς ἐκίρυσεν, ἵνα ὑποτάξῃ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ῥώμης, ἰδίως δὲ τοὺς Γαλάτας, καθ' ὧν διευθύνετο κινούμενος, εἰς τοῦτο ἄμα καὶ συσθευόμενος ὑπὸ Εὐμένους Β'. βασιλέως τῆς Περγᾶμου.

Ἐκ Καρίας λοιπὸν ὁ Γναῖος Μάλλιος Βύλων ὁρμώμενος διὰ Πιερίας καὶ Παμφυλίας, διευθύνθη ἀκολούθως εἰς Γαλατίαν δεχόμενος κατὰ τὴν διάβασιν τὴν ὑποταγὴν καὶ τοὺς φόρους τῶν ἡγεμόνων καὶ πόλεων. Οἱ Γαλάται μαθόντες τὴν ἐλευσίαν τῶν Ῥωμαίων, συνήθροισαν ἅπαντα τὰ σκεύη καὶ τὰ ἐξόπλα, εἶτα δὲ ἀνέβησαν εἰς τὰ ὄρη, ὃ δὲ Γ'. Μάλλιος Βύλων ὤρμησε κατ' ἀρχὰς κατὰ τῶν Τολιστοβηγίων κατεχόντων τὰς κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου νικήσας δὲ αὐτοὺς καὶ πολλοὺς ἀποκτείνοντας καὶ ἔξανδραποδίσας, ἐστράφη ἐφεξῆς κατὰ τῶν Τεκτοσάγων καὶ Τρόμων, κατεχόντων τὸ μέρος Μεγάλα πρὸς Ἄν. τῆς Ἀγύρας, κατέδωκεν αὐτοῖς, καὶ ἰνάγκασεν ἵνα ζητήσωσι τὴν εἰρήνην (3). Ὁ Μάλλιος μὴ θέλων νὰ μείνῃ ἐν Γαλατίᾳ ἕνεκα τῆς ἐντάσεως τοῦ ὄχλου, παρήγγειλεν αὐτοῖς ἵνα ἔλθωσιν εἰς Ἔφεσον πρὸς διαπραγματεύσιν. Ἐλθόντων δὲ εἰς Ἔφεσον τῶν πρέσβειων τῶν Γαλατῶν, ἀπεκρίθη ὅτι ἀναμένη Εὐμένη τὸν βασιλέα τῆς Περγᾶμου, οὗ, ἐλθόντος θείλει συνθηκολογήσει μετ' αὐτῶν. Ὁ Μάλλιος μετέβη ἔπειτα εἰς Ἀπάμειαν, ἀκολούθως ἐπανήλθεν εἰς Ἑλλάσποντον, ἀφ' οὗ διένειμε τὴν ἐντεύθειν τοῦ Ταύρου Ἀσίαν τοῖς φίλοις τῶν Ῥωμαίων Ῥοδίεις, ἰδίως δὲ τῷ Εὐμένει.

Ἐν Ἑλλάσποντῳ ὄντος τοῦ Μάλλιου, ἦλθον οἱ ἡγεμόνες τῶν Γαλατῶν καὶ ἔλαβον τὴν εἰρήνην, ὑποσχόμενοι ὅτι θέλουσι δάγει ἐν εἰρήνῃ μετὰ τοῦ Εὐμενεῦς, καὶ δὲν θέλουσιν ἐξέρχασθαι τῶν ὄρειων τῶν (4). Ὅπως λοιπὸν οἱ ἀτρόμητοι καὶ πανταχοῦ καταστροφῆν καὶ τρόλον ἐπενεγκόντες Γαλάται, κατεβλήθησαν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων περιορισθέντες ἐν τῇ Γαλατίᾳ. Ἐκυβερνῶντο μὲν κατὰ τὰ αἰεὶ νόμιμα, ὑπεῖκον ὅμως τοῖς Ῥωμαίοις ἐν τριάκοντα

εκατὸν ἔτεσι, μέχρι τοῦ ἑξακκοσιοστοῦ ἔτους π. Χ. ὑπὸ Τετραρχῶν.

Ὅπως καταστάντων ἤδη τῶν πραγμάτων κατὰ Γαλατίαν ὑπὸ Γναίου Μαλλίου Βύλωνος, Φαρνάκης ὁ Α'. υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ Ε'. βασιλέως τοῦ Πόντου, διαλύσας τὰς πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, ἐπιτρέχει τὸ βασιλεῖον Εὐμένους Β'. βασιλέως τῆς Περγᾶμου (1). Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐστειλὸν τὸν Μάρκον πρὸς διάλυσιν τῶν πρὸς Φαρνάκην διαφορῶν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ Φαρνάκης ὑπὸ ἀρχηγόν τὸν Ἠλεώκριτον ἔστειλε στρατὸν ἵνα λεηλατήσῃ τὴν Γαλατίαν. Διετέλεισεν τότε ὑπὸ τὴν προστασίαν, τοῦ Εὐμένους κατὰ τὴν διάταξιν, τοῦ Γναίου Μαλλίου Βύλωνος. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπέτυχε τῆς προσδοκωμένης βοήθειας παρὰ Σελεύκου υἱοῦ τοῦ μεγάλου Ἀντιόχου βασιλέως τῆς Συρίας, καὶ θεωρῶν αὐτὸν ἀνίκητον ἐν ἀκτιστῇ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους ἰναγκάσθη, ἵνα ζητήσῃ τὴν εἰρήνην, δι' ἧς ὑπεχρεῖτο ἵνα ἀπέλθῃ ὅμως ἀμέσως τῆς Γαλατίας καὶ μὴ ἔχῃ μηδεμίαν σχέσιν μετὰ τῶν κατοίκων αὐτῆς. Ἀναβῆς εἰς τὸν θρόνον τοῦ Πόντου Μιθριδάτης ὁ Εὐπάτωρ ὁ Μέγας (124 π. Χ.) ἐκυρίευσε πρῶτον τὴν Παρλαγονίαν (107) μετὰ δὲ ταῦτα συμμαχήσας μετὰ τοῦ Τιγράνης Β'. γαμβροῦ αὐτοῦ ἐπὶ θυγατρὶ, βασιλέως τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, ἐκυρίευσε τὸ 89 π. Χ. τὴν Καππαδοκίαν, Βιθυνίαν, Φρυγίαν καὶ τὴν Γαλατίαν οἷταν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Ῥωμαίων (2). Διὰ τὰ κατακτήσεις ταύτας τοῦ Μιθριδάτου, ἐστειλαν κατ' αὐτὸ μετὰ διεφίσεως στρατηγός, ταπεινῶν τὸν Σύλλαν (87 π. Χ.), ὅστις νικήσας αὐτὸν πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ (86 π. Χ.) ἰνάγκασεν ἵνα δεχθῇ ἀτιμὴν εἰρήνην παραχωρῶν ὅσα εἶχε κατακτήσει, Παρλαγονίαν, Καππαδοκίαν, Γαλατίαν, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν Ῥωμαίων κτήματα (84 π. Χ.) (3).

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μιθριδάτης καὶ τοὶ νικηθεῖς καὶ ἀποβαλὼν τὰς κτήσεις, δὲν ἠδύνετο νὰ ὑποκύβῃ εἰς τοιαύτην αἰσχρὰν δι' ἑαυτὸν εἰρήνην, ἐκίνησεν ἐκ νέου πόλεμον κατὰ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ὅσα ἀπώλεσεν αὐθις ἀνεκτήσασκε αὐτὰ (4) (75 π. Χ.) ὅτε ἤρχισεν ὁ δεύτερος Μιθριδικὸς πόλεμος (75-69 π. Χ.) Διαρροῦντος τούτου ὁ Γαλάται ἐβρῆκαν πιστοὶ εἰς τοὺς Ῥωμαίους, καὶ τοὶ παντοῖα δεινὰ πάσχοντες ὑπὸ τοῦ Μιθριδάτου. Ὅτε ἐστάλη κατ' αὐτοῦ ἐκ Ῥώμης μετὰ τὸν Λούκουλλον ὁ μέγας στρατηγὸς Πομπήιος, ἐνίκησε τὸν Μιθριδάτην, καὶ ἐκυρίευσε τὸ βασιλεῖον αὐτοῦ εἰς τῶν στρατηγῶν τῆς Γαλατίας, ὁ ἀνώτατος, ὁ ἐπισταμύτατος, βεβαίως, συνήργησε μεγάλως εἰς τὴν νίκην ταύτην, διὸ ἐθεωρήθη φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων (5) (66

(1) Ἀππ. Συρ. ΙΓ'.

(2) Κυρίως δὲν παρεβόθη ὁ Σκιπίων εἰς τὴν μάχην ὡς ἀσθενῶν.

(3) Πολυβ. Ἑκλ. Πρεσβειῶν ΕΘ, ΑΔ, ΑΓ, ΑΔ', ΑΕ'. Ἀππιαν. Συρ. XIII. Τίτλος ΑΙΒ. XXXVIII, 12.

(4) Ἰστ. ΑΙΒ. XXXVIII, 40.

(1) Πολυβ. Ἑκλ. Πρεσβ. NE. Διεδ. Σικελ. Ἀππιαν.

(2) Οἱ Γαλάται τὸ εἶναι συνετάχθησαν αὐτῷ διὸ τοὺς μὴ ὑποκαθόντας μετὰ γυναικῶν καὶ παιδῶν ἀπέκτετεν ὁ Μιθριδάτης, καὶ οὕτω διὰ βίαισπραγμῶν παντοίων ἐγένετο τῆς χώρας ἐγκρατῆς ἐγκατασθέντας ὁ στρατὸν ὑπάρχοντινα, ὅν μετὰ ταῦτα οἱ ἐκτεροῦντες τὴν οργάνην Τετράρχαι ἐξέβησαν.

(3) Πολυβ. Σολ. 21, 23, 24, Ἀππ. Μισρ. 54-58.

(4) Ἀππ. Μισρ. 60.

(5) Ὁ ἀνώτατος συνήργησε φίλιον μετὰ τοῦ Σόλτα Λούκουλλου.

π. Χ.). Διὰ τοῦτο ὁ Πομπήϊος κυριεύσας τὸ βασιλείον τοῦ Πόντου προσέθηκε τῇ Γαλατίας τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν, μέρος ἱκανὸν τοῦ Πόντου καὶ τῆς Κολχίδος. Τοῦτων δὲ ἀρχόντες ἀπέδειξε τὸν Δηϊόταρον. Ἵσται δὲ τῆς νίκης ταύτης τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ Πομπήϊου, ἡ Γαλατία μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπαρχιῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐπανήλθη πάλιν εἰς ἡν πρότερον ἦτο κατάστασιν, καὶ ὑπὸ Ῥωμαίους ἐγένετο (1). Ἐν τῷ ἐμφυλίῳ πολέμῳ μεταξὺ I. Καίσαρος καὶ Πομπήϊου, ὁ Δηϊόταρος ἐτάχθη μετὰ τοῦ Πομπήϊου καὶ διεκρίθη (2). Ἡττηθέντος δὲ τοῦ Πομπήϊου, ἠκολούθησαν αὐτῷ φεύγοντι, καὶ ἐπανήλθον εἰς τὸ βασιλείον των. Ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ Δηϊοτάρου εἰς τὴν ἐν Φαρσάλῳ μάχην, Φορνάκης ὁ υἱὸς τοῦ Μηθριδάτου, θελήσας ἵνα ἀναλάβῃ τὴν πατρῶαν ἀρχὴν, ἐπέδραμε τὴν Ἀρμενίαν καὶ νικῶν τὰ ἠνωμένα στρατεύματα τοῦ Δηϊοτάρου καὶ Δομιτίου Καλδίνου, ἐγένετο κύριος ὅλου τοῦ βασιλείου του. Ἐστράτευσε τότε κατ' αὐτοῦ Γ'. Καίσαρ, ὅς νικῶν αὐτὸν ταχέως (47. π. Χ.) ἀπέδωκε τῷ Δηϊοτάρῳ πᾶσιν τὴν προτέραν ἀρχὴν, ἀνγνωρίσας αὐτὸν βασιλεῖα, ὡς κατέστησεν αὐτὸν ὁ Πομπήϊος (3).

Κατηγορήθη ὁ Δηϊόταρος, ὡς δῆθεν θελήσας νὰ φονεύσῃ τὸν Καίσαρα ὄντα ἐτι ἐν Γαλατίας. Ὁ Κικέρων, ὅστις εἶχε μετ' αὐτοῦ φιλίαν, ὑπερασπίσθη αὐτὸν καὶ ἀπέλυσε τῆς κατηγορίας διὰ λόγου ἐπιγραφομένου Pro rege Dejotaro.

Τοιοῦτος ὢν ὁ Δηϊόταρος ἐδρασιλευσε μέχρι βασιλείας γήρατος. Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Καίσαρος κατέφυγεν εἰς αὐτὸν ὁ Βρούτος, ὃν ὑπεδέξατο ὁ Δηϊόταρος καὶ βοήθειαν ἐχορήγησεν εἰς τὰς ἐν Φιλίπποις μάχαις, τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, ὅπου ἐνίκηθησαν ὀλοσχερῶς οἱ περὶ Βρούτον καὶ Κάσσιον (4). (42. π. Χ.).

Ἐκραγέντος δὲ τοῦ μεταξὺ Ἀντωνίου καὶ Ὀκταβίου πολέμου, ὁ τὸν Δηϊόταρον διαδεξάμενος Ἀμύντας, υἱὸς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, ἔλαβε μέρος ὑπὲρ τοῦ Ἀντωνίου, ὅστις πρὸς ἀμειβὴν προσέθηκεν αὐτῷ τὴν Ἡσπερίαν καὶ Λυκαονίαν. Ἐστειλεν αὐτῷ στρατὸν, μὴ πορευθεὶς αὐτός, εἰς τὴν ἐπ' Ἀκτίῳ ναυμαχίαν, ἐνθα κατενικήθη ὁ Ἀντώνιος (31 π. Χ.) (5).

λου Πομπήϊου, Πουρήνα, Κάτιωνος, Κικέρωνος καὶ Βρούτου. Ὁ Πομπήϊος ἔλεγεν ὅτι ἐκ τῶν φίλων τῶν Ῥωμαίων μόνος ὁ Δηϊόταρος ἦν ὁ πιστότερος καὶ ὁ εὐλικρινέστερος, καὶ εἰς αὐτὸν δύνανται νὰ ἐμπιστευθῶσιν. Στραβ. 7. Κικ. Φιλ. II.

(1) Ἀππ. Μίθρ. 114. Δίων Κασσ. 42.

(2) Ἀππ. Ἐμφ. 49. Καίσαρ. Ἐμφ. III.

(3) Ὅταν ὁ Καίσαρ ἐστράτευσε κατὰ τοῦ Φορνάκη, καὶ διεήλθε διὰ τῆς Γαλατίας, ὁ Δηϊόταρος φοβούμενος μήπως πάθῃ τι ὑπὸ τοῦ Καίσαρος διότι ἐπολέμησε κατ' αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Πομπήϊου, ἐν Φαρσάλῳ, παρεκάλει αὐτὸν ὡς ἰκέτης δεόμενος ἵνα συγχωρήσῃ αὐτὸν ὁ Καίσαρ τῷ ἔδωκε συγγνώμην, τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἔγῃ τὰ βασιλικά σημεῖα, ἔλαβε δὲ παρ' αὐτοῦ τάγμα στρατιωτῶν ἠικημένων κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ῥωμαίων.

(4) Εὐτρ. VII, 3, Δίων Κάσσιος ΜΖ, 227. Ἀππ. Ἐμφ. Δ', 88. Τεῦ ἐπικυριαῖοῦ τούτου στρατοῦ ἡγήτο ὁ Ἀμύντας, ἀνεψιὸς Βρούτου, ὡς λέγεται, ὅστις ἔπειτα διεῆχθη αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον.

(5) Πλάוט. εἰς Ἀντ.

Ὁ Ὀκτάβιος, ἔπειτα γινόμενος αὐτοκράτωρ, ἐκάνει τὰ πράγματα τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην ἀπεράντων ἐπαρχιῶν, τῶν ὑπαγομένων τῇ ἀρχῇ τῶν Ῥωμαίων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀμύντας ἐχορήγησε βοήθειαν Ἀντωνίῳ, τῷ ἀντιπάλῳ τοῦ Ὀκταβίου, οὗτος ἠνέχθη ἵνα βραδύρ ὁ Ἀμύντας μέχρι τελευταίης. Ἐτι δὲ ἐν Ἰσπανίᾳ πολεμοῦντος τοῦ Ἀγούστου (Ὀκταβίου), ἀποθνήσκει ὁ Ἀμύντας. Ὁ Ὀκτάβιος τότε ἀπηγόρευσε ἵνα διαδεχθῇ αὐτὸν ἕτερος. Ἐκτοτε ἡ Γαλατία καὶ Λυκαονία ἀπώλεσαν τὴν ἰδίαν αὐτονομίαν, καὶ ἐγένοντο Ῥωμαϊκαὶ ἐπαρχίαι. Πρῶτος δὲ διοικητὴς ἐστάλη ὁ Δόλλιος (1) (25-20. π. Χ.). διετέλεσε δὲ οὗτα καὶ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ῥωμαίων. Μετατεθέντος δὲ τοῦ θρόνου ἐκ τῆς παλκιᾶς εἰς τὴν νέαν Ῥώμην, ὑπέκειτο πάντοτε εἰς τοὺς αὐτοκράτορας τῆς Ἀνατολῆς.

Εἶναι ἀναμφίβολον ὅτι ἐνταῦθα ἐγκαταστάντες οἱ Γαλάται, περιορισμένοι ἤδη ἐν τοῖς ὁρίοις αὐτῶν, μετέβησαν βελουδὸν, ἕνεκα τῆς μετὰ τῶν ἰθαγενῶν Ἑλλήνων, ἐπιμιξίας εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα. Συνέζων ἐν εἰρήνῃ μετ' αὐτῶν τὸ πλεῖστον ἐπέβοντο μεγάλως τὸν περιώνυμον ἐν Πισσινοῦντι νῆον τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Κυβελῆς ἢ Ἀγδίστικας, καὶ ἐφοίτων εἰς αὐτὸν. Οἱ εὐπατριδαὶ ἀρχομένης ἤδη τῆς Β'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, παρεδέχθησαν τὴν Ἑλληνικὴν λατρείαν καὶ τὰ ἔθιμα.

Μετὰ δὲ τὴν ἐνανθρώπῃσιν τοῦ Σωτῆρος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν ἔτει 53 μ. Χ., εὐηγγελίστατο αὐτοῖς τὴν νέαν διδασκαλίαν. Οἱ Γαλάται ἱκανῶς ἐξημερωμένοι ἤδη ὑπεδέχθησαν τὸν θεῖον Ἀπόστολον μετ' εὐλαδίας πλείστης ὁπῆς καὶ περιποιήσεως, ὡς ἀγγελοῦ θεοῦ, ὡς αὐτὸν τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν. Ἐπορεύθη καὶ δεῦτερον πρὸς αὐτοὺς ἐν ἔτει 57 (2). Οἱ Γαλάται ἐδέχθησαν τὸν Χριστιανισμὸν καὶ προέκοπτον. Μετὰ ταῦτα ὁμοῦς ταραξίαι τινες κηρύττοντες εἰς αὐτοὺς ὅτι πρέπει νὰ περιτέμνωνται, ἔπεισαν πολλοὺς αὐτῶν εἰς τοῦτο. Μιθῶν ὁ Παῦλος τὴν ἄστοπον ταύτην πρᾶξιν, γράφει ἰδιοχείρως πρὸς αὐτοὺς ἐπιστολήν, ἐλέγχων καὶ νοουστῶν αὐτοὺς, ἵνα παραιτήσωσι τὸ ἄστοπον τοῦτο, ὅπερ καὶ παρήτησαν (3).

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν γλῶσσαν τῶν Γαλατῶν, λέγομεν, ὅτι, ὡς συνέβη ἄλλοτε καὶ συμβαίνει ἤδη, οἱ μικτοὶ οὗτοι Γαλάται ἢ Γαλλογραικοὶ, ὡς ἐκ τῆς ἐπιμιξίας μετὰ τοῦ ἰθαγενοῦς στοιχείου, ἐλάλουν τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, ἣν δὲν ἴδυναντο βεβαίως νὰ ἀποβάλωσιν εὐθὺς, ἐλάλουν ἔτι καὶ τὴν Ἑλληνικὴν διαδιδομένην τότε καθ' ἅπασαν τὴν ἀνατολήν. Οἱ ὁπωσδήποτε ἀποικοὶ μιγνόμενοι μετὰ τῶν ἐγχωρίων, μανθάνουσι τὴν γλῶσσαν των, εὐθὺς δὲ γίνονται δίγλωσσοι καὶ τρίγλωσσοι πολλάκις ὡς ἐκ τῆς ἐπιμιξίας. Αἱ Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι ἐν Γαλλίᾳ, ὡς ἡ Μισσαλίς, καὶ τὸ Σάγουντον ἐν Ἰσπανίᾳ, ἕνεκα

(1) Δίων Κασσ. ΝΔ', 349. Εὐτρ. VII, 10.

(2) Γαλ. 4. 13. Λύκοβ. 4, 14, 15. Πράξ. 16, 6. Λύκ. 18, 23.

(3) Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ἐπιγραφομένη π ρ ο σ Γ α λ α τ α ς, ἐγγράφη ἐκ Ῥώμης, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ Κορίνθου, ἢ ἐξ Ἀντιοχείας ἢ ἐξ Ἐφέσου, ὅπερ πιθανώτερον.

τῆς ἐπιμιξίας ἐλάλουν τρεῖς γλώσσας, Ἑλληνικὴν, Λατινικὴν, Γαλλικὴν, ἢ Ἰβηρικὴν (1). Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ ἀλλαγῶ. Οὐδόλως ἀμφισβάλλομεν, ὅτι αὐτὸ τοῦτο συνέβη καὶ ἐν Γαλατία ἢ Γαλλογραικίᾳ. Κρίνομεν εὐλογον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα τὴν μαρτυρίαν ἀξιόπιστου συγγραφέως, τοῦ ἁγίου Ἰερωνύμου [331-420 Μ. Χ.], ἐπισκεψαμένου τὴν Γαλατίαν, καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἰδόντος τοὺς Γαλάτας. Ὁ ἅγιος Ἰερωνύμος βεβαιῶν, κατὰ τὸν Λακτάντιον, τὴν ἐκ Γαλλίας μετανάστασιν τῶν Γαλατῶν εἰς Ἀσίαν, ἐπιφέρει ὅτι, ἐγκαταστάντες αὐτόθι ἀνεμίγησαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων· διὸ καὶ Γαλλογραικοὶ ἐκαλοῦντο. «Hinc utique Galatia provincia, in quam Galli aliquando venientes, cum Graecis se miscuerunt. Unde primum ex regio Gallograecia, post Galatia nominata est (2)» ὅτι ἦσαν ἀγριώτεροι τῶν λοιπῶν ὁμογενῶν αὐτῶν· «Et Galatae (ii) non de illa parte, sed de ferocioribus Gallis sint profecti» ὅτι τέλος, ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς κοινῆς καὶ διαδομένης τῆς οὐστῆς καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολήν, ἐλάλουν προτέτι καὶ τὴν ἰδίαν αὐτῶν διεφθαρμένην γλῶσσαν (3). «Antiquae stultitiae usque hodie manent vestigia. Unum est, quod inferrimus, et promissum in exordio reddimus. Galatas excepto sermone, quo omnis Oriens loquitur, propriam linguam eandem pene habere, quam Treviros (4) nec referre, si aliqua exinde corruperint, quum et Aethri Phoenicum linguam nonnulla ex parte mutaverint, et ipsa Latinitas et regionibus quotidie mutetur et tempore.» (5). Ταῦτα λέγει περὶ τῆς ἀναμιξέως μετὰ τοῦ ἰθαγενεοῦς στοιχείου καὶ τῆς γλιόσσης τῶν Γαλατῶν ὁ θεῖος Ἰερωνύμος· πιθανώτατα, ὡς δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ ὅπου τιαύτη ἐπιμιξία ἐγένετο. Ἦδη κατ' ἐκείνην τὴν χώραν λαλεῖται ἡ Τουρκικὴ, γλῶσσα τῶν κρατούντων, αἱ δὲ τότε λαλούμεναι Γαλατικὴ, Ἑλληνικὴ, εἶτι δὲ καὶ ἡ Φρυγικὴ ὄρθην καὶ αἱ σύντρεις ἐξέλιπον (6).

Ἐν Χάλκῃ τῇ 7. Ἰουνίου 1861.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Κ. ΠΑΡΑΝΙΚΑΣ.

(1) Συνιστῶμεν τοῖς ἀναγνώσταις τὴν ἀνάγνωσιν ὁλοκλήρου τῆς εἰσαγωγῆς ταύτης τοῦ ἱεροῦ Πατρ. ἐξ ἧς ὄντως πρέπει νὰ θεωρήσῃ τις τὴν τότε θαυμασίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔκτασιν, ἀναλογιζόμενος τὸ ἐξ ὧν οἶοι.

(2) Λεῖψανὰ τινα τῆς ἀρχαίας Γαλατικῆς ἔμειναν, ὡς εἶπεν ἡμῖν ἐσχάτως ὁ ἀξιότιμος Dr. Mordtmann· οἷον, ἡ ἐπαρχία τῆς Ἀγκύρας λέγεται Heimath—heimath (=πατρίς Γερμ. ἴσως δὲ καὶ ἑλληνιστῆ) καὶ γράμματα τινα ἐπὶ λίθων. Ἀλλὰ περὶ τούτων ἐν τοῖς ἐφεξῆς θεοῦ διδόντος. Περὶ δὲ τῆς συγγενείας τῶν Φρυγῶν καὶ Ἑλλήνων ἴδε ἐν ἄλλοις καὶ τὴν ἀιτιολογίαν ὑπὸ Ο. Ἀβελ. (μεταφρ. ὑπὸ Μ. Δέμισα) Ἱστορίαν τῆς Μακεδονίας μέχρι Φιλίππου Μέρ. Β'. Ζ. Σερ. 48—77.

(3) Ὅπως ὁμοίως ἐκίνει τὴν γογγύην τοῦ μισέλληρος Συνέκκ λέγοντος «uid sibi valent in mediis barbarorum regionibus Graecae urbes? Quid inter Iudaeos Persasque macedonicus sermo?»

(4) Hieronymi comment. in Epistolam ad Galatas Libr. II. Cap. III, 425.—Ἐκδ. Migne ἐν Παρίσι.

(5) Ὅπως ὁμοίως εὐθέτως (stultitiam) θεωρεῖ ὁ ἱερὸς ἀνὴρ ἀρὰ γε προῦδλαπε τὰ κῦν;

(6) Περὶ τῶν Τρεβίρων, Καλιτικοῦ λαοῦ ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλλίᾳ ὅρα μᾶλλον Conversations—Lexicon 15 Band (Eerste Aetheilung) σελ. 184. —εἶτι Bouillet Dictionnaire d'histoire et de Geographie. Paris.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

—000—

Songs of the Greeks, London 1825. (Ἑλλήνων ᾄσματα. Ἐν Λονδίνῳ 1825.)

Beaux-arts et voyages par Charles Lenormant, précédés d'une lettre de M. Guizot. Paris 1861. (Ὠραῖαι τέχναι καὶ περιηγήσεις ὑπὸ Καρόλου Λενορμάν μετὰ ἐπιστολῆς τοῦ Κ. Γκιζό. Ἐν Παρίσι τοῖς 1861. Εἰς τόμους 550.)

Λ'.

Ἐτερόζυγον ἴσως θὰ εὑρωσί τινες τὴν συνωρίδα ταύτην βιβλίων, τοῦ μὲν ἐκδοθέντος πρὸ τριάκοντα καὶ ἔξ ἐτῶν, ὅτε ἤκμαζεν ὁ ὑπὲρ Ἑλλάδος ἐνθουσιασμός, καὶ πανταχοῦ, ὅπου ἐπαλλε καρδία χριστιανικὴ, μία καὶ ἡ αὐτὴ ἐπιθυμία ἀνέπλεγε τὰ στήθη, μία καὶ ἡ αὐτὴ εὐχὴ ἀνεπέμπετο εἰς οὐρανοὺς, ἡ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς ἡμετέρας πατρίδος, τοῦ δὲ δημοσιευθέντος πρὸ ὀλίγων μηνῶν, ὅτε τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν εὐχὴν διεδέχθησαν κατάκρισις, μομφή, διωγμός καὶ, διὰ τί νὰ μὴ τὸ εἶπω, μίσος. Κατὰ τὴν πρώτην ἐκείνην ἐποχὴν ἐνδοξοὶ ἄνδρες τῆς Ἀγγλίας, οἱ οἱ λόρδοι Ἰωάννης Ρούσελ καὶ Πάλμερστον, οὐ μόνον ἐδιδρυγόρουν ἀλλὰ καὶ βιβλία ἔγραψον καὶ διέδιδον ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος (*), ἐνῶ σήμερον αὐτοὶ οὗτοι οἱ φιλελεύθεροί τῆς Βρετανίας πολῖται, πρῶτοι βάλλουσι λίθον κατ' αὐτῆς. Αὐπηροτάτη οὐχὶ ὁμοίως καὶ ἀνερμήνευτος ἀλλοίωσις, ἥτις καὶ ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ ἐν παρόδῳ, καὶ ἐν ἄλλῳ ἐκτενεστέρον καὶ εὐδοκιμώτερον ἐπτηλιτεύθη!

Ἀλλὰ σκοπὸν δὲν ἔχω πλέον, τοῦλάχιστον σήμερον, νὰ ὁμιλήσω περὶ τούτου· ναὶ μὲν δὲν ἀποφεύγω τὴν πάλιν εἰ καὶ ἀνιστον, ἀλλ' ἀποστρέφομαι τὴν δολιχότητα τῶν ἀντιπάλων. Καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἐμέμφθην ὅσακις εἶδον κακοποιούντας τοὺς φίλους· τοὺς ἐτίμησα ὁμοίως λέγοντας παρρησιαστικῶς ὅτι λόγον εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυροτέρου. Τιμῶ τὴν τίγριν ἐπιπίπτουσαν ἐκ τοῦ προφανοῦς καὶ διὰ μιᾶς κατὰ τοῦ θύματος αὐτῆς, μισῶ ὁμοίως τὸν λύκον τοῦ μύθου ζητοῦντα νὰ αἰτιολογήσῃ τὸν καταβροχθισμὸν τοῦ ἀρνίου· οὐδὲ θὰ λησμονήσω ποτὲ ὅτι κατακλυσθεῖσας ἀπὸ ὑπερβορείου δαρεικοῦ παρέστησαν ψευδῶς πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν τὰς Ἀθήνας, ὅπως δικαιοῦσαι τὴν στρατιωτικὴν κατοχὴν.

Ἀλλὰ πρὸς τί ἡ σύζευξις τῶν δύο βιβλίων, τοσαύτην ἐχόντων ἡλικίας διαφορὰν; τὴν ἀπόκρισιν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην θὰ εὔρη καὶ ἀνευ τῆς βοηθείας μου εἰς τὴν παραῦσαν βιβλιογραφίαν ὅστις δὲν βαρυνθῆ νὰ ἐπεξέλθῃ αὐτῆν. Ὁ Δημόκριτος ὠνόμαζε *πλειονεξίαν τὸ πάντα λέγειν*, ἐγὼ δὲ προσθέτω καὶ αἴησιν· διότι λέγοντες πάντα, ἐκλαμβάνομεν τὸν ἀναγινώσκοντα εὐήθη, ἀνίκανον νὰ ἐκνοήσῃ οἰκοθεν καὶ τὰ ἀπλοῦστερα.

Ὁμολογῶ ὅτι, ἐπειδὴ τοῦ πρώτου τῶν ἀναγγελλομένων ποιημάτων παρῆλθε πρὸ πολλοῦ ἡ ἐποχὴ,

(*) Περὶ φιλελλητικώτατου τινὸς συγγράμματος τοῦ λόρδου Ἰωάννου Ρούσελ, μεταφρασθέντος καὶ εἰς ἄλλας γλώσσας, ἔγραψεν ἄλλοτε ὁ Spectateur de l'Orient (κυλλὰδ. 44—45, τοῦ 1855, σελ. 240.